

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

PROJET DE LOI

portant approbation

des actes internationaux suivants :

- a) Protocole amendant la Convention signée à Genève, le 25 septembre 1926, relative à l'esclavage, et transférant à l'Organisation des Nations Unies les fonctions confiées à la Société des Nations, signé à New-York, le 7 décembre 1953;
- b) Convention supplémentaire relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage, signée à Genève, le 7 septembre 1956.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La répression de l'esclavage avait fait l'objet, dans le cadre de la Société des Nations, d'une Convention signée à Genève le 25 septembre 1926. La loi portant approbation de cette Convention fut promulguée en Belgique le 18 juillet 1927.

Cette Convention confiait à la Société des Nations certains devoirs et certaines fonctions. C'est ainsi que les Etats signataires s'étaient engagés à communiquer au Secrétaire général de la Société des Nations les lois et règlements qu'ils édicteraient en vue de l'application des stipulations de la Convention. Les hautes Parties contractantes étaient également convenues que les différends concernant l'interprétation ou l'application de la Convention seraient, faute d'un règlement par négociations directes, envoyés pour décision à la Cour permanente de Justice internationale.

L'Assemblée générale des Nations Unies, par une résolution datée du 26 octobre 1953, a décidé que les devoirs et fonctions assumés autrefois par la Société des Nations seraient exercés dorénavant par l'Organisation des Nations Unies. Un Protocole, daté du 7 décembre 1953, a amendé en ce sens la Convention du 25 septembre 1926.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring

van de volgende internationale akten :

- a) Protocol tot wijziging van het Verdrag, ondertekend op 25 september 1926, te Genève, inzake de slavernij, en tot overdracht aan de Organisatie der Verenigde Naties der taken die de Volkenbond waren opgelegd, ondertekend op 7 december 1953, te New-York;
- b) Aanvullend Verdrag inzake de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken, ondertekend op 7 september 1956, te Genève.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De beteugeling der slavernij had in het kader van de Volkenbond het onderwerp uitgemaakt van een verdrag hetwelk op 25 september 1926 te Genève werd ondertekend. De wet houdende goedkeuring van dit verdrag werd in België op 18 juli 1927 afgekondigd.

Dit verdrag legde de Volkenbond zekere plichten en zekere taken op. Zo is het dat de ondertekenende Staten de verbintenis hadden aangegaan aan de Secretaris-Generaal van de Volkenbond mededeling te doen van de wetten en de reglementen die zij zouden uitvaardigen met het oog op de toepassing der bepalingen van het verdrag. De Hoge Verdragsluitende Partijen waren eveneens overeengekomen dat de geschillen met betrekking tot de uitlegging of de toepassing van het verdrag, bij ontstentenis ener regeling bij rechtstreekse onderhandelingen, voor beslissing naar het Permanent Hof van Justitie zouden gezonden worden.

Bij een resolutie gedateerd 26 oktober 1953 heeft de Algemene Vergadering der Verenigde Naties besloten dat de plichten en de taken die vroeger door de Volkenbond waargenomen werden, dit voortaan door de Organisatie der Verenigde Naties zouden zijn. Een protocol gedateerd 7 december 1953, heeft het verdrag van 25 september 1926 in deze zin gewijzigd.

Ce Protocole a été signé par la Belgique, sous réserve d'acceptation, le 24 février 1954.

Le Gouvernement a préféré toutefois surseoir au dépôt d'un instrument d'acceptation ou de ratification, rendant notre pays partie au Protocole, jusqu'au moment où les mesures nécessaires seraient prises pour procéder à une révision de la Convention de 1926, permettant de recourir à des mesures plus efficaces que celles prévues par cette dernière et de remédier à l'existence de formes de servitude non moins abusives que l'esclavage proprement dit.

Une Conférence s'est réunie à cette fin à Genève, aux mois d'août et de septembre 1956. A son issue, une Convention supplémentaire a été signée le 7 septembre 1956.

Dans ces conditions, rien ne paraît plus s'opposer à ce que la Belgique, qui a toujours joué un rôle de premier plan dans la lutte contre l'esclavage, devienne partie au Protocole du 7 décembre 1953, transférant aux Nations Unies les devoirs et fonctions exercés autrefois par la Société des Nations.

Par ailleurs, après la création de l'Organisation des Nations Unies, le Conseil Economique et Social de cette institution a été saisi d'une documentation établissant clairement que diverses formes de servitude y compris l'esclavage pur et simple, existaient encore dans nombre de pays. L'Organisation des Nations Unies estima donc nécessaire de prendre des mesures plus efficaces que celles prévues par la Convention du 25 septembre 1926.

Aussi le Conseil Economique et Social a-t-il confié à un Comité de dix membres le soin de préparer un projet d'instrument international, destiné à être soumis à une Conférence de plénipotentiaires des Etats membres de l'Organisation des Nations Unies et des Institutions spécialisées. Celle-ci s'est tenue à Genève aux mois d'août et de septembre 1956. La Belgique, qui avait pris l'initiative en 1948 de replacer la question de l'esclavage à l'ordre du jour de l'Organisation des Nations Unies a participé activement à cette Conférence.

La Convention supplémentaire fut signée à Genève le 7 septembre 1956.

Les principales dispositions de cet instrument peuvent être résumées comme suit :

1) Préambule.

Celui-ci mentionne les instruments internationaux qui sont à la base de la Convention supplémentaire :

- la Déclaration universelle des Droits de l'Homme;
- la Convention du 25 septembre 1926 sur l'abolition de l'esclavage;
- la Convention de 1930 sur le travail forcé.

2) Institutions et Pratiques analogues à l'esclavage

(Articles 1, 2, 5, 6 et 7).

Les Etats parties à la Convention s'engagent à prendre toutes les mesures réalisables et nécessaires pour obtenir l'abolition complète ou l'abandon des institutions et pratiques décrites par la Convention : la servitude pour dettes,

Dit protocol werd op 24 februari 1954 door België ondertekend, onder voorbehoud van aanneming.

De Regering heeft er nochtans de voorkeur aangegeven het neerleggen van een bekrachtigings- of aannemingsoorkonde, die ons land bij dit Protocol partij zou maken, uit te stellen tot op het ogenblik dat de nodige maatregelen zouden getroffen zijn om tot een herziening van het verdrag van 1926 over te gaan, die zou toelaten zijn toevlucht te nemen tot meer afdoende maatregelen dan deze bij dit laatste verdrag voorzien en om aan het bestaan van vormen van dienstbaarheid die niet minder verkeerd zijn dan de eigenlijke slavernij een einde te stellen.

Met deze bedoeling is er te Genève in de maanden augustus en september 1956 een Conferentie samengekomen; op het einde hiervan werd een aanvullend verdrag op 7 september 1956 ondertekend.

In deze omstandigheden lijkt niets er zich nog tegen te verzetten dat België, dat in de strijd tegen de slavernij steeds een eerste-rangrol heeft gespeeld, partij zou worden bij het protocol van 7 december 1953, dat aan de Verenigde Naties de plichten en taken overdraagt die vroeger door de Volkenbond waargenomen werden.

Na de totstandkoming van de Organisatie der Verenigde Naties werd verder bij de Economische en Sociale Raad van deze instelling een documentatie ingediend waaruit duidelijk blijkt dat er nog verscheidene vormen van dienstbaarheid, met inbegrip van de slavernij zonder meer, in een aantal landen bestaan. De Organisatie der Verenigde Naties oordeelde het derhalve nodig meer afdoende maatregelen te nemen dan deze die door het Verdrag van 25 september 1926 zijn voorzien.

De Economische en Sociale Raad heeft aldus aan een Comité van tien leden de zorg toevertrouwd een ontwerp van internationale oorkonde voor te bereiden, die bestemd is om voorgelegd te worden aan een Conferentie van gevolmachtigden der staten die lid zijn van de Organisatie der Verenigde Naties en der gespecialiseerde instellingen. Zij werd in de maanden augustus en september 1956 te Genève gehouden. België dat in 1948 het initiatief genomen had om de kwestie der slavernij terug op de agenda van de Organisatie der Verenigde Naties te plaatsen, heeft aan deze Conferentie actief deelgenomen.

Het aanvullend Verdrag werd op 7 september 1956 te Genève ondertekend.

De voornaamste bepalingen van deze oorkonde kunnen als volgt samengevat worden :

1) Preambule.

Deze maakt melding der internationale oorkonden die aan de basis liggen van het aanvullend Verdrag :

- de Universele Verklaring der Rechten van de Mens;
- het Verdrag van 25 september 1926 tot afschaffing der slavernij;
- het Verdrag van 1930 betreffende de gedwongen arbeid.

2) Met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken

(Artikelen 1, 2, 5, 6 en 7).

De Staten die partij zijn bij het Verdrag nemen de verbintenis op zich alle uitvoerbare en noodzakelijke maatregelen te nemen om de volledige afschaffing of opheffing der instellingen en praktijken in het Verdrag beschreven,

le servage, certaines institutions et pratiques aliénant la liberté des femmes et des enfants mineurs.

Dans la mesure où ces institutions et pratiques ne seraient pas complètement abolies la législation des Etats parties à la Convention prévoira tout au moins que la mutilation ou le marquage au fer rouge des esclaves constituera une infraction pénale. Il en va de même pour le fait de réduire autrui en esclavage ou d'inciter autrui à aliéner sa liberté ou celle d'une personne à sa charge, pour la participation à une entente formée dans ce dessein, ainsi que pour la tentative et la complicité.

3) Traite des esclaves

(Art. 3-4).

Le fait de transporter ou de tenter de transporter des esclaves constituera également une infraction pénale.

Les Etats parties sont invités à prendre toutes mesures efficaces pour que leurs ports, leurs aéroports et leurs côtes ne puissent servir au transport des esclaves et pour empêcher les navires et aéronefs d'utiliser le pavillon national à cette fin.

Ils échangeront des renseignements afin d'assurer la coordination pratique de ces mesures.

4) Coopération et communication de Renseignements

(Art. 8).

Les Etats parties s'engagent à se prêter un concours mutuel et à coopérer avec l'Organisation des Nations Unies en vue de l'application de la Convention, ainsi qu'à communiquer au Secrétaire général des Nations Unies copie de toute loi, tout règlement et toute décision administrative, adoptés ou mis en vigueur pour donner effet aux dispositions de la Convention.

5) Clauses finales

(Art. 9, 10, 11, 12, 13, 14 et 15).

Ces articles ont trait au règlement des différends, à la signature et à l'adhésion, à l'application aux territoires non-autonomes, à la mise en vigueur de la Convention, à la dénonciation de celle-ci, etc...

En déclarant, lors du dépôt des instruments de ratification auprès du Secrétaire Général des Nations Unies, que le Protocole du 7 décembre 1953 et la Convention du 7 septembre 1956 s'appliqueront au Congo belge et au Ruanda-Urundi, notre pays aura l'occasion d'affirmer la continuité de la politique anti-esclavagiste qui est à la base de son œuvre colonisatrice sur le continent africain.

Le Ministre des Affaires étrangères,

Le Ministre du Congo belge et du Ruanda-Urundi,

te bewerkstelligen : pandelingschap, lijfeigenschap, zekere instellingen en praktijken waarbij de vrijheid der vrouwen en der minderjarige kinderen prijsgegeven wordt.

In de mate waarin deze instellingen en praktijken niet volledig zouden afgeschaft zijn, zal de wetgeving der Staten partij bij het Verdrag, ten minste toch voorzien dat de verminking of het brandmerken der slaven een inbreuk op het strafrecht uitmaakt. Hetzelfde geldt voor het feit van het tot slaaf maken van een ander of een ander overhalen zijn vrijheid of deze van een persoon te zijnen laste prijs te geven, voor de deelneming aan een samenspanning met dit doel, alsmede voor de poging en de medeplichtigheid.

3) Slavenhandel

(Art. 3-4).

Het feit slaven te vervoeren of pogen dit te doen vormt eveneens een strafbaar feit.

De Staten die partij zijn worden verzocht alle doeltreffende maatregelen te nemen opdat hun havens, hun luchthavens en hun kusten niet zouden kunnen dienen voor het vervoer van slaven en om te voorkomen dat de schepen en luchtvaartuigen met dit doel de nationale vlag zouden gebruiken.

Zij zullen gegevens uitwisselen ten einde de praktische coördinatie van deze maatregelen te verzekeren.

4) Samenwerking en mededeling van inlichtingen

(Art. 8).

De Staten die partij zijn verbinden er zich toe elkaar onderling bij te staan en samen te werken met de Organisatie der Verenigde Naties met het oog op de toepassing van het Verdrag, alsmede aan de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties afschrift te doen toekomen van elke wet, elk reglement en elke administratieve beslissing, die aangenomen werd of in werking gesteld werd om aan de beschikkingen van het Verdrag uitwerking te geven.

5) Slotclausules

(Art. 9, 10, 11, 12, 13, 14 en 15).

Deze artikelen hebben betrekking op de regeling der geschillen, de ondertekening en de toetreding, de toepassing op de niet-zelfbesturende gebieden, de inwerkingstelling van het Verdrag, de opzegging ervan, enz.

Door bij het neerleggen der bekrachtigingsoorkonde bij de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties te verklaren dat het Protocol van 7 december 1953 en het Verdrag van 7 september 1956 op Belgisch-Congo en op Ruanda-Urundi zullen van toepassing zijn, zal ons land de gelegenheid hebben te bevestigen dat zijn politiek die gericht is tegen de slavernij, en die de basis vormt van zijn beschavingswerk op het Afrikaanse continent, blijft voortduren.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister van Belgisch-Congo en van Ruanda-Urundi.

P. WIGNY.

A. DE SCHRIJVER.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 7 septembre 1959, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation des actes internationaux suivants :

a) protocole amendant la Convention signée à Genève, le 25 septembre 1926, relative à l'esclavage et transférant à l'Organisation des Nations Unies les fonctions confiées à la Société des Nations, signé à New-York, le 7 décembre 1953;

b) Convention supplémentaire relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage, signée à Genève, le 7 septembre 1956 ».

a donné le 28 septembre 1959 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observations.

La chambre était composée de :

Messieurs : J. Suetens, premier président,

L. Moureau et G. Holoye, conseillers d'Etat,

L. Frédéricq et J. Limpens, assesseurs de la section de législation,

C. Rousseaux, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. Suetens.

Le rapport a été présenté par M. J. Claes, substitut.

Le Greffier.

Le Président.

(s.) C. ROUSSEAU.

(s.) J. SUETENS.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN.

Roi des Belges.

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires étrangères et de Notre Ministre du Congo Belge et du Ruanda-Urundi,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires étrangères et Notre Ministre du Congo Belge et du Ruanda-Urundi sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

Les actes internationaux suivants :

a) Protocole amendant la Convention signée à Genève, le 25 septembre 1926, relative à l'esclavage, et transférant à l'Organisation des Nations Unies les fonctions confiées à la Société des Nations, signé à New-York, le 7 décembre 1953;

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 7e september 1959 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de volgende internationale akten :

a) protocol tot wijziging van het Verdrag, ondertekend op 25 september 1926, te Genève, inzake de slavernij, en tot overdracht aan de Organisatie der Verenigde Naties der taken die de Volkenbond waren opgelegd, ondertekend op 7 december 1953, te New-York;

b) aanvullend Verdrag inzake de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel, en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken, ondertekend op 7 september 1956, te Genève ».

heeft de 28e september 1959 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : J. Suetens, eerste-voorzitter,

L. Moureau en G. Holoye, raadsheren van State,

L. Frédéricq en J. Limpens, bijzitters van de afdeling wetgeving,

C. Rousseaux, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. Suetens.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. Claes, substituut.

De Griffier.

De Voorzitter.

(get.) C. ROUSSEAU.

(get.) J. SUETENS.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN.

Koning der Belgen.

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN Wij :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

De volgende internationale akten :

a) Protocol tot wijziging van het Verdrag, ondertekend op 25 september 1926, te Genève, inzake de slavernij, en tot overdracht aan de Organisatie der Verenigde Naties der taken die de Volkenbond waren opgelegd, ondertekend op 7 december 1953, te New-York;

b) Convention supplémentaire relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage, signée à Genève, le 7 septembre 1956,

sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 13 octobre 1959.

b) Aanvullend Verdrag inzake de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken ondertekend op 7 september 1956, te Genève,

zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, op 13 oktober 1959.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires étrangères.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Buitenlandse Zaken.

P. WIGNY.

Le Ministre du Congo Belge et du Ruanda-Urundi.

De Minister van Belgisch Congo en van Ruanda-Urundi.

A. DE SCHRYVER.

CONVENTION SUPPLEMENTAIRE

relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage.

Préambule.

Les Etats parties à la présente Convention, Considérant que la liberté est un droit que tout être humain acquiert à sa naissance;

Conscients de ce que les peuples des Nations Unies ont réaffirmé, dans la Charte, leur foi dans la dignité et la valeur de la personne humaine;

Considérant que la Déclaration universelle des droits de l'homme, que l'Assemblée générale a proclamée comme l'idéal commun à atteindre par tous les peuples et toutes les nations, dispose que nul ne sera tenu en esclavage ni en servitude et que l'esclavage et la traite des esclaves sont interdits sous toutes leurs formes;

Reconnaissant que, depuis la conclusion, à Genève, le 25 septembre 1926, de la Convention relative à l'esclavage, qui visait à supprimer l'esclavage et la traite des esclaves, de nouveaux progrès ont été accomplis dans cette direction;

Tenant compte de la Convention de 1930 sur le travail forcé et de ce qui a été fait ultérieurement par l'Organisation internationale du Travail en ce qui concerne le travail forcé obligatoire;

Constatant, toutefois, que l'esclavage, la traite des esclaves et les institutions et pratiques analogues à l'esclavage n'ont pas encore été éliminés dans toutes les régions du monde;

Ayant décidé en conséquence qu'à la Convention de 1926, qui est toujours en vigueur, doit maintenant s'ajouter une convention supplémentaire destinée à intensifier les efforts, tant nationaux qu'internationaux, qui visent à abolir l'esclavage, la traite des esclaves et les institutions et pratiques analogues à l'esclavage;

Sont convenus de ce qui suit :

SECTION I.

Institutions et pratiques analogues à l'esclavage.

Article 1.

Chacun des Etats parties à la présente Convention prendra toutes les mesures, législatives et autres, qui seront réalisables et nécessaires pour obtenir progressivement et aussitôt que possible l'abolition complète ou l'abandon des institutions et pratiques suivantes, là où elles subsistent encore, qu'elles rentrent ou non dans la définition de l'esclavage qui figure à l'article premier de la Convention relative à l'esclavage signée à Genève le 25 septembre 1926 :

a) La servitude pour dettes, c'est-à-dire l'état ou la condition résultant du fait qu'un débiteur s'est engagé à fournir en garantie d'une dette ses services personnels ou ceux de quelqu'un sur lequel il a autorité, si la valeur équitable de ces services n'est pas affectée à la liquidation de la dette ou si la durée de ces services n'est pas limitée ni leur caractère défini;

b) Le servage, c'est-à-dire la condition de quiconque est tenu par la loi, la coutume ou un accord, de vivre et de travailler sur une terre appartenant à une autre personne et de fournir à cette autre personne, contre rémunération ou gratuitement, certains services déterminés, sans pouvoir changer sa condition;

c) Toute institution ou pratique en vertu de laquelle :

(i) Une femme est, sans qu'elle ait le droit de refuser, promise ou donnée en mariage moyennant une contrepartie en espèces ou en nature versée à ses parents, à son tuteur, à sa famille ou à toute autre personne ou tout autre groupe de personnes;

(ii) Le mari d'une femme, la famille ou le clan de celui-ci ont le droit de la céder à un tiers, à titre onéreux ou autrement;

AANVULLEND VERDRAG

inzake de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken.

(Vertaling.)

Preambule.

De Staten welke partij zijn bij dit Verdrag,

Overwegende, dat de vrijheid het geboorterecht is van ieder mens;

Indachtig het feit dat de volkeren van de Verenigde Naties in het Handvest hun vertrouwen in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd;

Overwegende, dat in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, welke is geproclameerd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties als het gemeenschappelijk ideaal waarnaar alle volkeren en landen dienen te streven, wordt verklaard dat niemand in slavernij of horigheid zal worden gehouden en dat de slavernij en de slavenhandel in iedere vorm verboden zullen zijn;

Erkennde, dat sinds het sluiten van het op 25 september 1926 te Genève ondertekende Verdrag inzake de slavernij, dat ten doel had de afschaffing van de slavernij en de slavenhandel te verzekeren, verdere vooruitgang is gemaakt op de weg naar dit doel;

In aanmerking nemende het Verdrag betreffende gedwongen arbeid van 1930 en daarna door de Internationale Arbeidsorganisatie op het gebied van gedwongen of verplichte arbeid getroffen maatregelen;

Zich er echter van bewust zijnde, dat de slavernij, de slavenhandel en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken nog niet in alle delen der wereld zijn opgeheven;

Derhalve besloten hebbende, dat het Verdrag van 1926, hetwelk van kracht blijft, nu uitgebreid dient te worden met een aanvullend verdrag dat ten doel heeft zowel de nationale als de internationale inspanningen gericht op de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken te vergroten;

Zijn overeengekomen als volgt :

AFDELING I.

Met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken.

Artikel 1.

Iedere Staat die partij is bij dit Verdrag neemt alle uitvoerbare en noodzakelijke wettelijke en andere maatregelen om in toenemende mate en zo spoedig mogelijk de volledige afschaffing en opheffing van de volgende instellingen en praktijken, waar deze nog bestaan, te bewerkstelligen, onverschillig of zij vallen onder de definitie van slavernij vervat in artikel 1 van het op 25 september 1926 te Genève ondertekende Slavernijverdrag :

a) Pandelingschap, dit wil zeggen de staat of toestand welke ontstaat doordat een schuldenaar zijn eigen diensten of die van een persoon over wie hij zeggenschap heeft, heeft verbonden als zekerheid voor een schuld, indien de op redelijke wijze vastgestelde waarde van die diensten niet wordt gerekend tot delging van de schuld of indien de duur van die diensten niet beperkt noch hun aard nauwkeurig omschreven zijn;

b) Lijfeigenschap, dit wil zeggen de staat of toestand van een pachter die krachtens wet, gewoonte of overeenkomst gehouden is op land dat aan een ander behoort, te wonen en te werken en aan die ander bepaalde diensten te verlenen, al of niet tegen vergoeding, en aan wie het niet vrij staat in die rechtstoestand wijzigingen aan te brengen;

c) Elke instelling of praktijk waarbij :

(i) een vrouw, zonder het recht zulks te weigeren, tegen betaling in geld of in goederen door haar ouders, voogd, familie of een andere persoon of groep personen ten huwelijk wordt beloofd of gegeven; of

(ii) de echtgenoot van een vrouw, zijn familie of zijn «clan» het recht heeft haar onder bezwarende titel of anderszins aan een ander over te dragen; of

(iii) La femme peut, à la mort de son mari, être transmise par succession à une autre personne;

d) Toute institution ou pratique en vertu de laquelle un enfant ou un adolescent de moins de dix-huit ans est remis, soit par ses parents ou par l'un d'eux, soit par son tuteur, à un tiers, contre paiement ou non, en vue de l'exploitation de la personne ou du travail dudit enfant ou adolescent.

Article 2.

En vue de mettre fin aux institutions et pratiques visées à l'alinéa c) de l'article premier de la Convention, les Etats parties s'engagent à fixer, là où il y aura lieu, des âges minimums appropriés pour le mariage, à encourager le recours à une procédure qui permette à l'un et l'autre des futurs époux d'exprimer librement leur consentement au mariage en présence d'une autorité civile ou religieuse compétente et à encourager l'enregistrement des mariages.

SECTION II.

Traite des esclaves.

Article 3.

1. Le fait de transporter ou de tenter de transporter des esclaves d'un pays à un autre par un moyen de transport quelconque ou le fait d'être complice de ces actes constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la Convention et les personnes reconnues coupables d'une telle infraction seront passibles de peines très rigoureuses.

2. a) Les Etats parties prendront toutes mesures efficaces pour empêcher les navires et aéronefs autorisés à battre leur pavillon de transporter des esclaves et pour punir les personnes coupables de ces actes ou coupables d'utiliser le pavillon national à cette fin.

b) Les Etats parties prendront toutes mesures efficaces pour que leurs ports, leurs aéroports et leurs côtes ne puissent servir au transport des esclaves.

3. Les Etats parties à la Convention échangeront des renseignements afin d'assurer la coordination pratique des mesures prises par eux dans la lutte contre la traite des esclaves et s'informeront mutuellement de tout cas de traite d'esclaves et de toute tentative d'infraction de ce genre dont ils auraient connaissance.

Article 4.

Tout esclave qui se réfugie à bord d'un navire d'un Etat partie à la présente Convention sera libre *ipso facto*.

SECTION III.

Esclavage et institutions et pratiques analogues à l'esclavage.

Article 5.

Dans un pays où l'esclavage ou les institutions et pratiques visées à l'article premier de la Convention ne sont pas encore complètement abolis ou abandonnés, le fait de mutiler, de marquer au fer rouge ou autrement un esclave ou une personne de condition servile — que ce soit pour indiquer sa condition, pour infliger un châtiment ou pour toute autre raison — ou le fait d'être complice de tels actes constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la Convention et les personnes reconnues coupables seront passibles d'une peine.

Article 6.

1. Le fait de réduire autrui en esclavage ou d'inciter autrui à aliéner sa liberté ou celle d'une personne à sa charge, pour être réduit en esclavage, constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la présente Convention et les personnes reconnues coupables seront passibles d'une peine; il en sera de même de la participation à une entente formée dans ce dessein, de la tentative et de la complicité.

(iii) een vrouw bij de dood van haar echtgenoot door een ander kan worden geërfd.

d) Elke instelling of praktijk waarbij een kind of jeugdige persoon, jonger dan achttien jaar, door zijn beide natuurlijke ouders, of een van hen of door zijn voogd aan een ander wordt overgedragen, al of niet tegen beloning, met het doel het kind of de jeugdige persoon zelf dan wel zijn arbeid te exploiteren.

Artikel 2.

Ten einde een eind te maken aan de in artikel 1 (c) van dit Verdrag genoemde instellingen en praktijken, nemen de Verdragsluitende Partijen op zich, waar zulks nodig is een passende minimum huwbare leeftijd voor te schrijven, het gebruik aan te moedigen van faciliteiten waarbij de toestemming tot een huwelijk door beide partijen vrijelijk tot uitdrukking kan worden gebracht ten overstaan van een bevoegde burgerlijke of kerkelijke autoriteit, en te bevorderen dat huwelijken worden geregistreerd.

AFDELING II.

De slavenhandel.

Artikel 3.

1. Het vervoeren van slaven van het ene land naar het andere, of de poging daartoe, onverschillig met welk vervoermiddel, of de medeplichtigheid daaraan, vormt een strafbaar feit volgens de wetten van de Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, en personen die daaraan schuldig worden bevonden, stellen zich aan zware straffen bloot.

2. a) De Verdragsluitende Partijen nemen alle doeltreffende maatregelen om te voorkomen dat schepen en luchtvaartuigen die gerechtigd zijn hun vlag te voeren, slaven vervoeren, en om personen die zich schuldig maken aan dergelijke handelingen of die voor dat doel nationale vlaggen gebruiken, te straffen.

b) De Verdragsluitende Partijen nemen alle doeltreffende maatregelen om te verzekeren dat hun havens, luchthavens en kusten niet worden gebruikt voor het vervoer van slaven.

3. De Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, wisselen gegevens uit ten einde te komen tot een praktische coördinatie van de maatregelen welke door hen worden genomen bij de bestrijding van de slavenhandel, en zij doen elkaar mededeling van elke geval van slavenhandel en van elke poging tot dit strafbare feit, dat of die te hunner kennis komt.

Artikel 4.

Iedere slaaf die aan boord van enig schip van een Staat welke partij is bij dit Verdrag, een toevlucht zoekt, is *ipso facto* vrij.

AFDELING III.

Slavernij en met slavernij gelijk te stellen instellingen en praktijken.

Artikel 5.

In een land waar de afschaffing of opheffing van de slavernij of van de in artikel 1 van dit Verdrag genoemde instellingen en praktijken nog niet is voltooid, vormt het verminken, brandmerken of op andere wijze merken van een slaaf of van een persoon in slaaflijke staat, met het doel zijn staat aan te geven of bij wijze van straf of om enige andere reden, of de medeplichtigheid daaraan, een strafbaar feit volgens de wetten van de Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, en personen die daaraan schuldig worden bevonden, stellen zich aan straf bloot.

Artikel 6.

1. Het tot slaaf maken van een ander of het overhalen van een ander om zichzelf of een van hem afhankelijke persoon tot slaaf te laten maken, of de poging daartoe, of de medeplichtigheid daaraan, of de samenspanning daartoe, vormt een strafbaar feit volgens de wetten van de Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, en personen die daaraan schuldig worden bevonden, stellen zich aan straf bloot.

2. Sous réserve des dispositions de l'alinéa introductif de l'article premier de la Convention, les dispositions du paragraphe 1 du présent article s'appliqueront également au fait d'inciter autrui à se placer ou à placer une personne à sa charge dans une condition servile résultant d'une des institutions ou pratiques visées à l'article premier; il en sera de même de la participation à une entente formée dans ce dessein, de la tentative et de la complicité.

SECTION IV.

Définitions.

Article 7.

Aux fins de la présente Convention :

a) L'« esclavage », tel qu'il est défini dans la Convention de 1926 relative à l'esclavage, est l'état ou la condition d'un individu sur lequel s'exercent les attributs du droit de propriété ou certains d'entre eux et l'« esclave » est l'individu qui a ce statut ou cette condition;

b) La « personne de condition servile » est celle qui est placée dans le statut ou la condition qui résulte d'une des institutions ou pratiques visées à l'article premier de la présente Convention;

c) La « traite des esclaves » désigne et comprend tout acte de capture, d'acquisition ou de cession d'une personne en vue de la réduire en esclavage; tout acte d'acquisition d'un esclave en vue de le vendre ou de l'échanger; tout acte de cession par vente ou échange d'une personne acquise en vue d'être vendue ou échangée, ainsi qu'en général tout acte de commerce ou de transport d'esclaves, quel que soit le moyen de transport employé.

SECTION V.

Coopération entre les Etats Parties et communications de renseignements.

Article 8.

1. Les Etats parties à la Convention s'engagent à se prêter un concours mutuel et à coopérer avec l'Organisation des Nations Unies en vue de l'application des dispositions qui précèdent.

2. Les parties s'engagent à communiquer au Secrétaire général des Nations Unies copie de toute loi, tout règlement et toute décision administrative adoptés ou mis en vigueur pour donner effet aux dispositions de la présente Convention.

3. Le Secrétaire général communiquera les renseignements reçus en vertu du paragraphe 2 du présent article aux autres parties et au Conseil économique et social comme élément de documentation pour tout débat auquel le Conseil procéderait en vue de faire de nouvelles recommandations pour l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves ou des institutions et pratiques qui font l'objet de la Convention.

SECTION VI.

Clauses finales.

Article 9.

Il ne sera admis aucune réserve à la Convention.

Article 10.

Tout différend entre les Etats parties à la Convention concernant son interprétation ou son application, qui ne serait pas réglé par voie de négociation, sera soumis à la Cour internationale de Justice à la demande de l'une des parties au différend, à moins que les parties intéressées ne conviennent d'un autre mode de règlement.

2. Met inachtneming van het bepaalde in de inleidende alinea van artikel 1 van dit Verdrag is lid 1 van dit artikel eveneens van toepassing op het overhalen van een ander om zichzelf of een van hem afhankelijk persoon de slaaflijke staat voortvloeiende uit een der in artikel 1 genoemde instellingen of praktijken te doen aannemen, op de poging daartoe, op de medeplichtigheid daaraan en op de samenwerking daartoe.

AFDELING IV.

Definities.

Artikel 7.

In dit verdrag :

a) Betekent « slavernij », zoals omschreven in het Slavernijverdrag van 1926, de staat of toestand van een persoon over wier eigendomsrechten, hetzij in volle omgang, hetzij in beperkte mate, worden uitgeoefend, en betekent « slaaf » de persoon die een dergelijke staat heeft of zich in een dergelijke toestand bevindt;

b) Betekent « een persoon in slaaflijke staat » een persoon die de staat heeft of zich in de toestand bevindt welke voortvloeit uit een der in artikel 1 van dit Verdrag genoemde instellingen of praktijken;

c) Betekent en omvat « slavenhandel » iedere handeling van vermeerstering, verwerving of overdracht van een persoon, ten einde hem in slavernij te brengen; iedere handeling van verwerving van een slaaf, ten einde hem te verkopen of te ruilen; iedere handeling van overdracht bij wijze van verkoop of ruil van een persoon verworven ten einde te worden verkocht of geruild; en in het algemeen iedere daad van handel in of vervoer van slaven, ongeacht met welk vervoermiddel.

AFDELING V.

Samenwerking tussen de Staten welke partij zijn bij dit Verdrag en mededeling van inlichtingen.

Artikel 8.

1. De Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, verbinden zich, met elkaar en met de Verenigde Naties samen te werken ten einde de voorgaande bepalingen ten uitvoer te leggen.

2. De Partijen verbinden zich, aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties afschriften te doen toekomen van alle wetten en bestuursrechtelijke maatregelen welke zijn uitgevaardigd of vastgesteld om de bepalingen van dit Verdrag ten uitvoer te leggen.

3. De Secretaris-Generaal geeft de krachtens lid 2 van dit artikel ontvangen inlichtingen door aan de andere Partijen en aan de Economische en Sociale Raad als onderdeel van de documentatie voor iedere bespreking welke de Raad zou willen voeren met het doel verdere aanbevelingen te doen voor de afschaffing van de slavernij, de slavenhandel of de instellingen en praktijken welke het onderwerp van dit Verdrag vormen.

AFDELING VI.

Slotbepalingen.

Artikel 9.

Bij dit Verdrag mogen geen voorbehouden worden gemaakt.

Artikel 10.

Ieder geschil tussen de Staten welke Partij zijn bij dit Verdrag, ten aanzien van de uitlegging of toepassing daarvan, dat niet door onderhandelings wordt beslecht, wordt verwezen naar het Internationale Gerechtshof op verzoek van een der bij het geschil betrokken partijen, tenzij de betrokken partijen een andere wijze van beslechting overeenkomen.

Article 11.

1. La présente Convention sera ouverte jusqu'au 1er juillet 1957 à la signature de tout Etat Membre des Nations Unies ou d'une institution spécialisée. Elle sera soumise à la ratification des Etats signataires et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire général des Nations Unies qui en informera tous les Etats signataires et adhérents.

2. Après le 1er juillet 1957, la Convention sera ouverte à l'adhésion de tout Etat Membre des Nations Unies ou d'une institution spécialisée, ou de tout autre Etat auquel une invitation d'adhérer sera faite par l'Assemblée générale des Nations Unies. L'adhésion s'effectuera par le dépôt d'un instrument formel auprès du Secrétaire général des Nations Unies qui en informera tous les Etats signataires et adhérents.

Article 12.

1. La présente Convention s'appliquera à tous les territoires non autonomes, sous tutelle, coloniaux et autres territoires non métropolitains qu'un Etat partie représente sur le plan international; la partie intéressée devra, sous réserve des dispositions du paragraphe 2 du présent article, au moment de la signature ou de la ratification de la Convention, ou encore de l'adhésion à la présente Convention, déclarer le ou les territoires non métropolitains auxquels la présente Convention s'appliquera *ipso facto* à la suite de cette signature, ratification ou adhésion.

2. Dans le cas où le consentement préalable d'un territoire non métropolitain est nécessaire en vertu des lois ou pratiques constitutionnelles de la partie ou du territoire non métropolitain, la partie devra s'efforcer d'obtenir, dans le délai de douze mois à compter de la date de la signature par elle, le consentement du territoire non métropolitain qui est nécessaire et, lorsque ce consentement aura été obtenu, la partie devra le notifier au Secrétaire général. Dès la date de la réception par le Secrétaire général de cette notification, la Convention s'appliquera aux territoire ou territoires désignés par celle-ci.

3. A l'expiration du délai de douze mois mentionné au paragraphe précédent, les parties intéressées informeront le Secrétaire général des résultats des consultations avec les territoires non métropolitains dont ils assument les relations internationales et dont le consentement pour l'application de la présente Convention n'aurait pas été donné.

Article 13.

1. La Convention entrera en vigueur à la date où deux Etats y seront devenus parties.

2. Elle entrera par la suite en vigueur, à l'égard de chaque Etat et territoire, à la date du dépôt de l'instrument de ratification ou d'adhésion de l'Etat intéressé ou de la notification de l'application à ce territoire.

Article 14.

1. L'application de la présente Convention sera divisée en périodes successives de trois ans dont la première partira de la date de l'entrée en vigueur de la Convention conformément au paragraphe 1 de l'article 13.

2. Tout Etat partie pourra dénoncer la présente Convention en adressant six mois au moins avant l'expiration de la période triennale en cours une notification au Secrétaire général. Celui-ci informera toutes les autres parties de cette notification et de la date de sa réception.

3. Les dénonciations prendront effet à l'expiration de la période triennale en cours.

4. Dans les cas où, conformément aux dispositions de l'article 12, la présente Convention aura été rendue applicable à un territoire non métropolitain d'une partie, cette dernière pourra, avec le consentement du territoire en question, notifier par la suite à tout moment au Secrétaire général des Nations Unies que la Convention est dénoncée à l'égard de ce territoire. La dénonciation prendra effet un an après la date où la notification sera parvenue au Secrétaire général, lequel informera toutes les autres parties de cette notification et de la date où il l'aura reçue.

Artikel 11.

1. Dit Verdrag staat tot 1 juli 1957 open ter ondertekening door iedere Staat welke lid is van de Verenigde Naties of van een gespecialiseerde organisatie. Het moet door de ondertekenende Staten worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die daarvan mededeling doet aan alle ondertekenende en toetredende Staten.

2. Na 1 juli 1957 kan iedere Staat welke lid is van de Verenigde Naties of van een gespecialiseerde organisatie, of iedere andere Staat welke daartoe door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties wordt uitgenodigd, tot dit Verdrag toetreden. Toetreding geschiedt door nederlegging van een officiële akte bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die daarvan mededeling doet aan alle ondertekende en toetredende Staten.

Artikel 12.

1. Dit Verdrag is van toepassing op alle niet-zelfbesturende, trust-, koloniale en andere buiten het moederland gelegen gebieden voor welke internationale betrekkingen een Staat welke partij is bij dit Verdrag, verantwoordelijk is; met inachtneming van het bepaalde in lid 2 van dit artikel geeft de betrokken Partij op het tijdstip van de ondertekening of de bekrachtiging van of de toetreding tot dit Verdrag de buiten het moederland gelegen gebieden aan waarop het Verdrag als gevolg van die ondertekening, bekrachtiging of toetreding *ipso facto* van toepassing is.

2. In alle gevallen waarin volgens de constitutionele voorschriften of gebruiken van een Partij of van een niet tot het moederland behorend gebied, de voorafgaande goedkeuring van dat gebied vereist is, tracht die Partij de vereiste goedkeuring van dat gebied te verkrijgen binnen een tijdvak van twaalf maanden te rekenen van de datum waarop het moederland het Verdrag heeft ondertekend, en wanneer die toestemming is verkregen, doet de Partij daarvan mededeling aan de Secretaris-Generaal. Dit Verdrag is op het in de mededeling genoemde gebied, of de daarin genoemde gebieden, van toepassing met ingang van de datum waarop de Secretaris-Generaal die mededeling heeft ontvangen.

3. Na het verstrijken van het in het vorige lid genoemde tijdvak van twaalf maanden, doen de betrokken Partijen aan de Secretaris-Generaal mededeling van de besprekingen met die niet tot het moederland behorende gebieden voor welke internationale betrekkingen zij verantwoordelijk zijn en die hun toestemming tot toepassing van dit Verdrag mochten hebben geweigerd.

Artikel 13.

1. Dit Verdrag treedt in werking op de dag waarop twee Staten er partij bij zijn geworden.

2. Het treedt vervolgens voor elke Staat en elk gebied in werking op de datum van de nederlegging van een akte van bekrachtiging of toetreding van die Staat of van de mededeling van toepassing op dat gebied.

Artikel 14.

1. De toepassing van dit Verdrag wordt verdeeld in opeenvolgende perioden van drie jaar, waarvan de eerste begint op de datum waarop het Verdrag ingevolge lid 1 van artikel 13 in werking is getreden.

2. Iedere Verdragsluitende Partij kan, niet later dan zes maanden voor het verstrijken van de lopende periode van drie jaar, dit Verdrag opzeggen door middel van een aan de Secretaris-Generaal gericht kennisgeving. De Secretaris-Generaal doet aan alle andere Partijen mededeling van elke zodanige kennisgeving en van de datum van ontvangst ervan.

3. De opzeggingen worden van kracht aan het einde van de lopende periode van drie jaar.

4. In gevallen waarin dit Verdrag, overeenkomstig de bepalingen van artikel 12, op een niet tot het moederland behorend gebied van een Partij van toepassing is geworden, kan die Partij, met toestemming van het betrokken gebied, door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, dit Verdrag afzonderlijk ten aanzien van dat gebied opzeggen. De opzegging wordt van kracht een jaar na de datum van ontvangst van bepaalde kennisgeving door de Secretaris-Generaal, die van die kennisgeving en de datum waarop zij werd ontvangen mededeling doet aan alle andere Partijen.

Article 15.

La présente Convention, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe feront également foi, sera déposée aux archives du Secrétariat des Nations Unies. Le Secrétaire général en établira des copies certifiées conformes pour les communiquer aux Etats parties à la Convention ainsi qu'à tous les autres Etats Membres des Nations Unies et des Institutions spécialisées.

En foi de quoi les soussignés, dûment autorisés par leurs Gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention aux dates qui figurent en regard de leurs signatures respectives.

Fait à l'Office européen des Nations Unies, à Genève, le sept septembre mil neuf cent cinquante-six.

Pour l'Australie :

G. JOCKEL.

Pour le Royaume de Belgique :

Marc SOMERHAUSEN.

Pour la République Socialiste Soviétique de Biélorussie :

K. ABUSHKEVICH.

Pour le Canada :

R. Harry JAY.

Pour la Tchécoslovaquie :

Pribyslav PAVLIK.

Pour le Salvador :

Albert AMY.

Pour la France :

E. GIRAUD.

Pour la République fédérale d'Allemagne :

Rudolf THIERFELDER.

Pour la Grèce :

Antoine POLIMPOURA.

Pour le Guatemala :

DUPONT-WILLEMIN.

Pour Haïti :

Wesner APOLLON.

Pour la Hongrie :

Béla VITANYI.

Pour l'Inde :

K. V. PADMANABHAN.

Pour l'Irak :

K. DAGHISTANI.

Pour Israël :

Menahem KAHANY.

Pour l'Italie :

Federico PESCATORI.

Artikel 15.

Dit Verdrag, waarvan de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat van de Verenigde Naties. De Secretaris-Generaal vervaardigt daarvan gewaarmerkte afschriften ter toezending aan de Staten welke partij zijn bij dit Verdrag, alsmede aan alle andere Staten welke lid zijn van de Verenigde Naties en van de gespecialiseerde organisaties.

Ten blijk waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun onderscheidene Regeringen, dit Verdrag hebben ondertekend op de naast hun onderscheidene handtekeningen voorkomende data.

Gedaan op het Europees Bureau der Verenigde Naties te Genève, de zevende september 1956.

Voor Australië :

G. JOCKEL.

Voor het Koninkrijk België :

Marc SOMERHAUSEN.

Voor de socialistische Sovjet-Republiek Wit-Rusland :

K. ABUSHKEVICH.

Voor Canada :

R. Harry JAY.

Voor Tsjechoslovakije :

Pribyslav PAVLIK.

Voor Salvador :

Albert AMY.

Voor Frankrijk :

E. GIRAUD.

Voor de Bondsrepubliek Duitsland :

Rudolf THIERFELDER.

Voor Griekenland :

Antoine POLIMPOURA.

Voor Guatemala :

DUPONT-WILLEMIN.

Voor Haïti :

Wesner APOLLON.

Voor Hongarije :

Béla VITANYI.

Voor India :

K. V. PADMANABHAN.

Voor Irak :

K. DAGHISTANI.

Voor Israël :

Menahem KAHANY.

Voor Italië :

Federico PESCATORI.

Pour le Libéria :

A. Dash WILSON;
Arthur B. CASSELL.

Pour le Grand-Duché de Luxembourg :

ELTER.

Pour le Mexique :

E. CALDERON PUIG.

Pour le Royaume des Pays-Bas :

A. F. W. LUNSINGH MELJER.

Pour le Royaume de Norvège :

Johan CAPPELEN.

Pour le Pakistan :

S. S. JAFRI.

Pour le Pérou :

Max de la FUENTE LOCKER.

Pour la Pologne :

JURKIEWICZ.

Pour le Portugal :

Franco NOGUEIRA,
Adriano MOREIRA.

Pour la Roumanie :

D. OLTEANU.

Pour Saint-Marin :

H. REYNAUD.

Pour le Soudan :

Ahmed ATABANI.

Pour la République Socialiste Soviétique d'Ukraine :

MIKHAILENKO.

Pour l'Union des Républiques Socialistes Soviétiques :

A. CHISTYAKOV.

*Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne
et d'Irlande du Nord :*

David SCOTT FOX.

Pour le Viet-Nam :

KHIEM.

Pour la Yougoslavie :

G. VLAHOV.

Voor Liberia :

A. Dash WILSON;
Arthur B. CASSELL.

Voor het Groothertogdom Luxemburg :

ELTER.

Voor Mexico :

E. CALDERON PUIG.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :

A. F. W. LUNSINGH MELJER.

Voor het Koninkrijk Noorwegen :

Johan CAPPELEN.

Voor Pakistan :

S. S. JAFRI.

Voor Peru :

Max de la FUENTE LOCKER.

Voor Polen :

JURKIEWICZ.

Voor Portugal :

Franco NOGUEIRA,
Adriano MOREIRA.

Voor Roemenië :

D. OLTEANU.

Voor San-Marino :

H. REYNAUD.

Voor Soedan :

Ahmed ATABANI.

Voor de socialistische Sovjet-Republiek Oekraïne :

MIKHAILENKO.

Voor de Unie der socialistische Sovjet-Republieken :

A. CHISTYAKOV.

*Voor het Verenigd-Koninkrijk van Groot-Brittannië
en Noord-Ierland :*

David SCOTT FOX.

Voor Viêt-Nam :

KHIEM.

Voor Joego-Slavië :

G. VLAHOV.

PROTOCOLE

amendant la Convention relative à l'esclavage,
signée à Genève le 25 septembre 1926.

Les Etats parties au présent Protocole,

Considérant que la Convention relative à l'esclavage signée à Genève le 25 septembre 1926 (ci-après dénommée « la Convention ») a confié à la Société des Nations certains devoirs et certaines fonctions, et

Considérant qu'il est opportun que ces devoirs et ces fonctions soient assumés désormais par l'Organisation des Nations Unies,

Sont convenus des dispositions suivantes :

Article I.

Les Etats parties au présent Protocole prennent l'engagement qu'entre eux-mêmes, conformément aux dispositions du présent Protocole, ils attribueront plein effet juridique aux amendements à cet instrument qui figurent à l'annexe au présent Protocole, les mettront en vigueur et en assureront l'application.

Article II.

1. Le présent Protocole sera ouvert à la signature ou à l'acceptation de tous les Etats parties à la Convention auxquels le Secrétaire général aura communiqué à cette fin un exemplaire dudit Protocole.

2. Les Etats pourront devenir parties au présent Protocole :

- a) En le signant sans réserve quant à l'acceptation;
- b) En le signant sous réserve d'acceptation et en l'acceptant ultérieurement;
- c) En l'acceptant.

3. L'acceptation s'effectuera par le dépôt d'un instrument formel auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article III.

1. Le présent Protocole entrera en vigueur à la date à laquelle deux Etats y seront devenus parties; il entrera par la suite en vigueur, à l'égard de chaque Etat, à la date à laquelle cet Etat deviendra partie au Protocole.

2. Les amendements qui figurent à l'annexe au présent Protocole entreront en vigueur lorsque vingt-trois Etats seront devenus parties audit Protocole. En conséquence, tout Etat devenant partie à la Convention après que les amendements à cette Convention seront entrés en vigueur, deviendra partie à la Convention ainsi amendée.

Article IV.

Conformément au paragraphe 1 de l'Article 102 de la Charte des Nations Unies et au règlement adopté par l'Assemblée générale pour son application, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies est autorisé à enregistrer, aux dates respectives de leur entrée en vigueur, le présent Protocole ainsi que les amendements apportés à la Convention par ledit Protocole, et à publier, aussitôt que possible après l'enregistrement, le Protocole et le texte amendé de la Convention.

Article V.

Le présent Protocole, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe feront également foi, sera déposé aux archives du Secrétariat de l'Organisation des Nations Unies. Les textes de la Convention, qui doit être amendée comme prévu à l'annexe, faisant foi seulement en anglais et en français, les textes français et anglais de l'annexe feront également foi, et les textes chinois, espagnol et russe seront considérés comme des traductions. Le Secrétaire général établira

PROTOCOL

tot wijziging van het op 25 september 1926
te Genève
ondertekende Verdrag inzake de slavernij.

(Vertaling.)

De Staten welke partij zijn bij dit Protocol.

Overwegende dat krachtens de bepalingen van het op 25 september 1926 te Genève ondertekende Verdrag inzake de slavernij (hierna te noemen « het Verdrag ») de Volkenbond bepaalde plichten en taken waren opgelegd, en

Overwegende dat het dienstig is dat deze plichten en taken door de Verenigde Naties worden overgenomen,

Zijn overeengekomen als volgt :

Artikel I.

De Staten welke partij zijn bij dit Protocol nemen de verplichting op zich om, in overeenstemming met de bepalingen van het Protocol, ten opzichte van elkaar volledig rechtsgevolg toe te kennen en toepassing te zullen geven aan de in de bijlage bij dit Protocol opgenomen wijzigingen van het Verdrag.

Artikel II.

1. Dit Protocol staat ter ondertekening of aanvaarding open voor alle Staten welke partij zijn bij het Verdrag en aan wie de Secretaris-Generaal te dien einde een afschrift van dit Protocol heeft doen toekomen.

2. Staten kunnen partij worden bij dit Protocol door :

- a) Ondertekening zonder voorbehoud ten aanzien van aanvaarding;
- b) Ondertekening met voorbehoud ten aanzien van aanvaarding, gevolgd door aanvaarding;
- c) Aanvaarding.

3. Aanvaarding vindt plaats door de nederlegging van een officiële akte bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel III.

1. Dit Protocol treedt in werking op het tijdstip waarop twee Staten er partij bij zijn geworden; daarna treedt het ten aanzien van iedere Staat in werking op het tijdstip waarop die Staat partij wordt bij dit Protocol.

2. De in de bijlage bij dit Protocol vermelde wijzigingen worden van kracht wanneer drie en twintig Staten partij zijn geworden bij dit Protocol; diensgevolge wordt iedere Staat die partij wordt bij het Verdrag nadat de wijzigingen op dat Verdrag van kracht zijn geworden, partij bij het Verdrag zoals dat is gewijzigd.

Artikel IV.

In overeenstemming met lid 1 van artikel 102 van het Handvest van de Verenigde Naties en het in verband met de toepassing van dat lid door de Algemene Vergadering aanvaarde reglement, is de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties gemachtigd dit Protocol en de door dit Protocol in het Verdrag aangebrachte wijzigingen te registreren op de data waarop zij in werking zijn getreden, onderscheidenlijk van kracht zijn geworden; hij is eveneens gemachtigd het Protocol en de gewijzigde tekst van het Verdrag zo spoedig mogelijk na de registratie te publiceren.

Artikel V.

Dit Protocol waarvan de Chinese, Engelse, Franse, Russische en Spaanse teksten gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat van de Verenigde Naties. Daar van de, in overeenstemming met de bijlage te wijzigen, tekst van het Verdrag alleen de Engelse en Franse tekst authentiek zijn, zijn alleen de Engelse en de Franse tekst van de bijlage gelijkelijk authentiek terwijl de Chinese, Russische en Spaanse teksten vertalingen zijn. De Secretaris-

des copies certifiées conformes du Protocole, y compris l'annexe, aux fins de communication aux Etats parties à la Convention, ainsi qu'à tous les autres Etats Membres de l'Organisation des Nations Unies. Dès que les amendements prévus à l'article III seront entrés en vigueur, il établira de même des copies certifiées conformes de la Convention ainsi amendée, aux fins de communication aux différents Etats, y compris les Etats non membres de l'Organisation des Nations Unies.

En foi de quoi les soussignés, dûment autorisés par leurs Gouvernements respectifs, ont signé le présent Protocole aux dates figurant en regard de leurs signatures respectives.

Fait au Siège de l'Organisation des Nations Unies, à New-York, le sept décembre mil neuf cent cinquante-trois.

Generaal doet van het Protocol, met inbegrip van de bijlage, gewaarmerkte afschriften vervaardigen ter toezending aan de Staten welke partij zijn bij het Verdrag, alsmede aan alle andere Staten welke lid zijn van de Verenigde Naties.

Bij de inwerkingtreding overeenkomstig artikel III van de wijzigingen zal hij eveneens gewaarmerkte afschriften doen vervaardigen van de gewijzigde tekst van het Verdrag, ter toezending aan verschillende Staten met inbegrip van Staten welke geen lid zijn van de Verenigde Naties.

Ten blijk waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd door hun onderscheidene regeringen, dit Protocol hebben ondertekend op de naast hun onderscheidene handtekeningen voorkomende datum,

Gedaan te New York, ten Hoofdkwartiere van de Verenigde Naties, de 7de december 1953.

ANNEXE

au Protocole amendant la Convention relative à l'esclavage
signée à Genève le 25 septembre 1926.

A l'article 7, remplacer les mots « au Secrétaire général de la Société des Nations » par les mots « au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies ».

A l'article 8, remplacer les mots « la Cour permanente de Justice internationale » par les mots « la Cour internationale de Justice »; remplacer les mots « au Protocole du 16 décembre 1920, relatif à la Cour permanente de Justice internationale » par les mots « au Statut de la Cour internationale de Justice ».

A l'article 10, dans les premier et deuxième alinéas, remplacer les mots « la Société des Nations » par les mots « l'Organisation des Nations Unies ».

A l'article 11, remplacer les trois derniers alinéas par le texte suivant :

« La présente Convention sera ouverte à l'adhésion de tous les Etats, y compris les Etats non membres de l'Organisation des Nations Unies, auxquels le Secrétaire général aura communiqué une copie certifiée conforme de la Convention.

L'adhésion s'effectuera par le dépôt d'un instrument formel auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en avisera tous les Etats parties à la Convention et tous les autres Etats visés dans le présent article, en leur indiquant la date à laquelle chacun de ces instruments d'adhésion a été déposé. »

A l'article 12, remplacer les mots « la Société des Nations » par les mots « l'Organisation des Nations Unies ».

Pour l'Australie :
W. D. FORSYTH,
9 décembre 1953.

Pour l'Autriche :
Sous réserve de ratification,
Heinrich HAYMERLE.

Pour le Canada :
David M. JOHNSON,
17 décembre 1953.

Pour la Chine :
Sous réserve de ratification,
Ching Liu HSIA.

Pour la France :
Sous réserve de ratification,
Henri HOPPENOT,
14 janvier 1954.

Pour la Grèce :
Sous réserve de ratification,
Alexis KYROU.

Pour le Libéria :
Edwin A. MORGAN.

Pour le Royaume des Pays-Bas :
Sous réserve de ratification,
D. J. von BALLUSECK,
15 décembre 1953.

Pour la Nouvelle-Zélande :
L. K. MUNRO,
16 décembre 1953.

Pour la Suisse :
A. LINDT.

Pour l'Union Sud-Africaine :
JORDAAN,
29 décembre 1953.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :
Evelyn EMMET.

Pour les Etats-Unis d'Amérique :
Sous réserve d'acceptation,
Henry Cabot LODGE, Jr.,
16 décembre 1953.

BIJLAGE

bij het Protocol tot wijziging van het op 25 september 1926
te Genève ondertekende Verdrag inzake de slavernij.

In artikel 7 wordt « de Secretaris-Generaal van de Volkenbond »
vervangen door « de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties ».

In artikel 8 wordt « het Permanente Hof van Internationale Justitie »
vervangen door « het Internationale Gerechtshof », en « het Protocol
van 16 december 1920 betreffende het Permanente Hof van Inter-
nationale Justitie » door « het Statuut van het Internationale Gerechts-
hof ».

In het eerste en tweede lid van artikel 10 wordt « de Volkenbond »
vervangen door « de Verenigde Naties ».

De laatste drie leden van artikel 11 vervallen; zij worden vervangen
door de volgende tekst :

« Dit Verdrag staat ter ondertekening open voor alle Staten, met
inbegrip van Staten welke geen lid zijn van de Verenigde Naties, aan
wie de Secretaris-Generaal een gewaarmerkt afschrift van het Verdrag
heeft doen toekomen.

Aanvaarding vindt plaats door de nederlegging van een officiële
akte bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, die daarvan
mededeling doet aan alle Staten welke partij zijn bij het Verdrag, en
aan alle andere in dit artikel bedoelde Staten, terwijl hij hen tevens
in kennis stelt van de datum waarop iedere akte van toetreding ter
nederlegging werd ontvangen. »

In artikel 12 wordt « de Volkenbond » vervangen door « de Ver-
enigde Naties ».

Voor Australië :
W. D. FORSYTH,
9 december 1953.

Voor Oostenrijk :
Onder voorbehoud van bekrachtiging,
Heinrich HAYMERLE.

Voor Canada :
David M. JOHNSON,
17 december 1953.

Voor China :
Onder voorbehoud van bekrachtiging,
Ching Liu HSIA.

Voor Frankrijk :
Onder voorbehoud van bekrachtiging,
Henri HOPPENOT,
14 januari 1954.

Voor Griekenland :
Onder voorbehoud van bekrachtiging,
Alexis KYROU.

Voor Liberia :
Edwin A. MORGAN.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden :
Onder voorbehoud van bekrachtiging,
D. J. von BALLUSECK,
15 december 1953.

Voor Nieuw-Zeeland :
L. K. MUNRO,
16 december 1953.

Voor Zweden :
A. LINDT.

Voor de Unie van Zuid-Afrika :
JORDAAN,
29 december 1953.

Voor het Verenigd-Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland :
Evelyn EMMET.

Voor de Verenigde Staten van Amerika :
Onder voorbehoud van aanvaarding,
Henry Cabot LODGE, Jr.,
16 december 1953.